

[Suomeksi](#)

Vår (Hermann Hesse)

I dunkla gravar
drömde jag länge
om dina träd och blå himmel,
om din doft och fågelsång.

Nu ligger du uppenbarad
i glimt och skönhet,
badad i ljus
likt ett mirakel framför mig.

Du känner igen mig igen,
du vinkar mig mildt, din välsignade närvaro
darrar genom alla mina lemmar !

September (Hermann Hesse)

Trädgården sörjer,
regnet faller kyligt över blommorna.
Sommaren skälver
tyst mot sitt slut.

Gyllene löv efter löv
droppar ner från det höga akaciaträdet.
Sommaren ler, förvånad och matt,
åt den döende trädgårdsdrömmen. Han står

länge bland rosorna
och längtar efter frid.
Långsamt sluter han sina stora, trötta ögon.

Vid läggdags (Hermann Hesse)

Nu när dagen har tröttat mig,
skall min längtan vara att välkomna
stjärnnatten vänligt som ett trött barn. Händer, släpp all aktivitet, rynka pannan, glöm alla tankar,
alla mina sinnen vill nu sjunka in i slummer. Och själen, obehagad , önskar sväva i fri flykt, leva
djupt och tusenfalt i nattens magiska cirkel .

I aftonrodnaden (Joseph von Eichendorff)

Vi har gått igenom vedermöda och glädje
hand i hand; från vår resa vilar vi båda nu över det stilla landet.

Runt dalarna sluttar,
luften mörknar redan.
Bara två lärkor stiger
drömmande in i doften.

Stig hit och låt dem surra,
snart är det läggdags.
Så att vi inte går vilse
i denna ensamhet.

Åh framåt, stilla frid!
Så djupt i kvällsljuset.
Hur trötta vi är av vår resa –
är detta kanske döden?

Kevät (Hermann Hesse)

Pimeissä haudoissa
uneksin kauan
puistasi ja sinisestä taivaastasi,
tuoksustasi ja linnunlaulustasi.

Nyt makaat paljastuneena
kauneudessasi ja loisteessasi,
valossa kylpemässä
kuin ihme edessäni.

Tunnet minut jälleen,
vilkutat minulle lempeästi,
siunattu läsnäolosi
vapisee kaikissa raajoissani!

Syyskuu (Hermann Hesse)

Puutarha suree,
sade putoaa kylmästi kukkien yli.

Kesä vapisee
hiljaa loppuaan kohti.

Kultainen lehti lehden perään
putoaa korkeasta akaasiapuusta.

Kesä hymyilee yllättyneenä ja pyörtyneenä
kuolevalle puutarhaunelle.

Hän seisoo kauan ruusujen keskellä
ja kaipaa rauhaa.

Hitaasti hän sulkee suuret, väsyneet silmänsä.

Nukkumaanmeno aikaan (Hermann Hesse)

Nyt kun päivä on väsyttänyt minut,
kaipaukseni on toivottaa tähtikirkas yö tervetulleeksi
ystävällisesti kuin väsynyt lapsi.
Kädet, päästäkää irti kaikesta toiminnasta, rypistäkää otsaanne,
unohtakaa kaikki ajatukset, kaikki aistini haluavat nyt vaipua uneen.
Ja sielu, vartioimaton, haluaa liittää vapaasti, elää syvästi ja tuhatkertaisesti yön taikapiirissä.

Iltaruskon aikaan (Joseph von Eichendorff)

Olemme kulkeneet läpi koettelemusten ja ilon
käsi kädessä; matkaltamme lepäämme nyt hiljaisen maan yllä.

Laaksojen rinteillä
ilma jo pimenee.

Vain kaksi kiurua livertää
unelmoiden tuoksun huumassa.

Tulkaa tänne ja antakaa niiden hyräillä,
pian on nukkumaanmeno aika.
Jotta emme eksyisi
tähän yksinäisyyteen.

Oi eteenpäin, hiljainen rauha!
Niin syvällä iltaruskossa.
Kuinka väsyneitä olemmekaan matkastamme – onko tämä kenties kuolema?